

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Zólyomi Kati:

A két Benedek László Emlékezünk...

Kint szakadt az eső.
Sokan voltunk. Nagyon különleges volt az egész, teljesen más. Szokatlan, új helyzeteket vettem észre. Sosem éreztem ilyen hangulatot a kiüritett cserkészház alján. Sosem énekeltek ilyen szépen az emberek: azon a hangon kezdődtek a népdalok, amilyenre íródtak...
Ez volt 2009. március 11-én:

Fiatal őrvezetők, a csapatok összes segédtszije, a KÖRS tagozata, valamint majdnem teljes létszámban a régi csapatparancsnokok, férjek, feleségek, anyák, apák, testvérek. És körülültük a gyertyaformájú liliumot. Kint az eső, bent a terem még átölelve őrizte a percekkel azelőtt lezajlott néptáncosok teste melegét, páráját.

Március 11-én közös szándékkal helyezkedtünk el körben. A megemlékezés képzeletben két szeretett és példaadó cserkészvezetőt ültetett le mellénk: **ifj. Benedek Lászlót** halála első évfordulóján, és megemlékezésünkben jelen volt **id. Benedek László** is, halálának éppen 11. évfordulóján.

Emlékükkel együtt a jelenlévők szavai-

Kellemes Húsvéti Ünnepeket!

val visszaidéződtek a szép, tartalmas, általuk levezetett táborok tanulságai. A szavak drága csengése még most is fülemben van, és a népdalok oly kedves, dallamos harmóniával töltötték be a cserkészházunk alját... Volt, aki apró, szerény mondattal, volt, aki nagyon mély elmefutással, volt, aki egy vers spontán elmondásával fejezte ki érzékenységét... Elhangzott a szép új cserkészszoborunk is, amelyet gitárkísérettel Lajtaváry Ricsi adott elő érzéssel, kifogástalan kiejtéssel.

A lehalkuló, lassú népdalok majd egészen észrevétlenül zárták le a találkozónkat. A szeretetkörnél vettem észre, milyen sokan voltunk: az egész termet elfoglaltuk vele. ...Szellő zúg távol, alszik a tábor... és szorosan fogtuk egymás kezét.

Biztos vagyok abban, hogy mindnyájunk lelkében megegy mezei virág magocska talált meleg helyet.

Havi „HUFImondatt”:

„Az emberebb ember nemcsak abban az esetben vállal munkát, felelősséget, amikor éppen ideje-kedve vagy hangulata van hozzá, hanem inkább akkor, amikor a közösségnek, amelyben él szüksége van rá!”
(Z.K.)

Olvasunk... és gondolkozunk:

A múlt havi Nyílt levél után...

Átéltünk tatárt, törököt, háborút, gyenge királyokat, Trianont, forradalmat-szabadságharcot, vasfüggőnyt, szétszakadást, széthúzást, önző kormányzókat, gyanús minisztereket, álmagyarokat, árulókat, besúgókat, elfoglalókat, kínzókat, kivégzőket, kiirtókat, börtönöröket és gyilkosokat. A legborzasztóbb csonkítást is átéltük. Viszont vigyázunk mi egymásra? Milyen szinten aggódunk egymásért? És miért aggódunk? Saját magunk anyagi biztonságáért, vagy nemzetünkért? Kultúránkért? Vagy ezerszáz éves hazánk földje megmaradásáért?

Hol tartanánk, mi lett volna velünk, Isteni magyar nemzettel, ha a rendszer-váltáson és az áldott (?) Unión kívül nem kerültek volna be a számítógépek is a házaikba? Hogy tudnánk mindent egymásról? Hogy fedeznénk fel új barátokat? Hogy lehetne kapcsolatokat teremteni, ápolni és tartani? Jómagam nem vagyok teljesen biztos abban, hogy az Unió által bevezetett változások és határok eltörlése jót tesz a magyar nemzetnek. Igazából nem változtat javára semmit. Attól még volt egy december ötödike, még van egy haszontalan inogás, egy tudatos felületesség is. Attól még, és megint, sok magyar otthon sír...

Hogy összetartásban az erő? Ez áll, ez nem változik, szép és való... Viszont hogy tartson össze egy olyan nemzet, amelynek egy része alszik, amelynek egy másik része reszket a bizonytalanságtól és a harmadik része máshol él, szétszórta a nagyvilágon?

Egy nemzet, amely egy részének a meggazdagodás a fő igyekezete, másik része szeretne mást, szebbet magának, de nem vesz tudomást a szétszórta hasonlókról, akik nem mások, mint azok, akik elkerültünk a hazától. Egyesek anélkül, hogy elköltöztek volna, mások pedig hosszú vándorlás után távol idegenbe vetődtek. És mind magyarok vagyunk. S az éteren keresztül lassan-lassan egymásra találunk, azok, akik azonos módon tiszteljük az örök lelki hazánkat. Azt az egyetlen, amely sosem fog megváltozni s amelybe nem bújhat el más eszme, mint a sajátunk, amelybe nem avatkozhat be az Unió, sem idegen országok hatalma.

És a magyarok levelezünk, anélkül, hogy ismernénk egymást személyesen... Hiszen ez megváltoztathatja a jelent, és a már csak álmokban felbukkanó szép magyar jövőt is elkezdhetné felépíteni az értelmes lehetőség tégláiból... Megtérítő hatása is lehet, ha a félelem, a terror emléke s a mindennapi gondrengeteg nem akadályozza meg!...

Íme, itt egy apró példája ennek az értékes kapcsolatteremtésnek, amelyről szüntelen beszélnek:

Arról értesültem, hogy 2008. november végén megtörtént Budapesten a hagyományos táncminősülés országos bemutatója, a Martin György Néptánc szövetség felhívása alapján. Követtem a véleménynyilvánításokat az amatőr helyi együttesek erőfeszítéseiről, a hivatásos táncosok előnyeiről, a zsűri szerepéről, a nyertesekről és a vesztesekről, pályázókról és fenntartókról olvashattam... És a ránk egyáltalán nem vonatkozó versenyhelyzetet átgondolva, beírtam a listába... **és ami történt**, azt a következő számunkban közöljük...

Zólyomi Kati

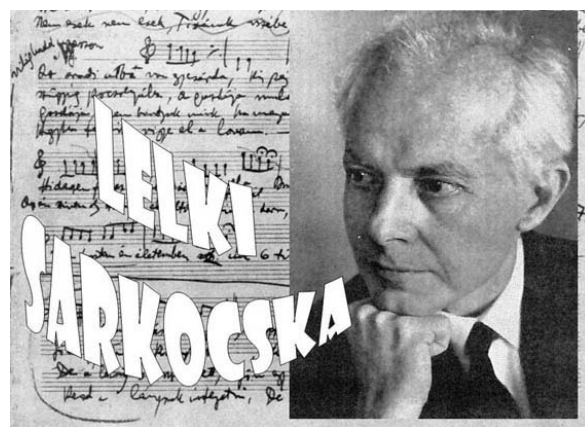
Juhász Gyula:

Húsvétra

Egy régi húsvét fényénél borongott
S vigasztalódott sok túnt nemzedék
Én dalt jövődő húsvétjára zsongok,
És neki szánok lombot és zenét
E zene túlzeng majd minden harangot,
És betölt e Húsvét majd minden reményt
Addig zöld ágba és piros virágban
Hirdesd világ, hogy új feltámadás van!

„Istenem, Istenem, áraszd meg a vizet.
Hadd vigyen el engem apám kapujára.
Apám kapujára, anyám asztalára.
Hadd tudják meg végre, kinek adtak férjhez.
Cifra katonának, nagy hegyi tolvajnak,
Ki most es odavan keresztútállani.
Keresztútállani, embert legyilkolni,
Egy pénzért, kettőért,
Nem szán vért ontani...”

„Találkozott egy nagyon-nagyon öreg névvel, ennek eldúdolta azt a bizonyos csodaszép dallamot, amelynek szövegét eddig hasztalan kereste Erdély-szerte. A ráncos arcú néni sűrűn pislogott pillátlan szemével... Tisztán, csengő hangon, kifogástalan intonációval, gyönyörű, ízes szövegkiejtéssel:

A parasztek között békesség uralkodik, nem gyűlölik a más népeket, ez csak a felsőbb körök szokása... Életem legboldogabb napjai azok, amelyeket fálvakban, parasztek között töltötök.”

(Részletek Bartók Béla anyjához írt leveleiből „Elindultam szép hazámból”, Székely Júlia, Móra kiadó, Budapest, 1965).

Ismerjük meg a dél-amerikai táncsoportokat:

A VENEZUELAII GYÖNGYÖSBOKRÉTA

Szerk. megj.: A 2008. szeptemberi számban, a Brazíliai Híradóban Piller Éva beszámolójában olvashattunk a nagy sikerrel lezajlott IX. Dél-amerikai Néptáncfesztiválról. Ott szót ejt az előző hasonló néptáncfesztiválokról is, ilyen módon: „Dél-Amerikában jelenleg a következő táncsoportok léteznek” - s felsorolja az Argentínában, Brazíliában és Uruguayban létező csoportokat. Felsorolásából bizony kimaradtak a Venezuelában működő néptáncsoportok! Ezt a hiányt pótoljuk.

A mai „Gyöngyösbokréta Néptánc-együttes” 1973-ban látott napvilágot, amikor tagjai majdnem kizárólag a Szent István és a Szent Erzsébet cserkészcsapatokból tevődtek össze. Nemcsak a kolónián belül lépnek fel rendszeresen, hanem a magyarság méltó követéi szerte az országban. 1982-ben megnyerték a Venezuelában honos kolóniák által rendezett néptáncfesztivál első díját, majd 1983-ban sikeresen megrendezték ennek a következő kiadását.

Ez az együttes természetesen részt vett az I. Dél-amerikai Néptáncfesztiválon is, itt Buenos Airesben, majd 1990-ben megrendezte Caracasban a III. Dél-amerikai Néptáncfesztivált, uruguayi, brazil, New York-i és bécsi, összesen 150 magyar néptáncost látva vendégül.

A nyolcvanas évek elején megszületett a „Rubintos Madár Gyermekek Táncsoport”. Mindkét csoport megszakítás nélkül működik a mai napig is.

Sajnos az egyre romló venezuelai gazdasági helyzet miatt az utolsó évtizedben nem volt lehetőség a külföldi utazásokra.

1981-ben napvilágot látott egy másik felnőtt csoport, a „Búzavirág”. Ez az együttes a Mindszenty Bíboros cs. cs. tagjaiból tevődött össze. Mára sajnos már megszűntek.

(Az ismertetés **Francisconé, Balthazár Márthától** származik, aki köszönetet mond **Piller Évának** az évtizedeken keresztül folytatott önzetlen munkájáért és **Fedor Aliznak**, aki fáradhatatlanul vezette hosszú éveken keresztül a caracasi táncsoportokat.)

Fellépés a Caracasi Magyar Házban az óvodások által rendezett ebéden (2008):

↑ A Gyöngyösbokréta táncsoport a kicsikkel együtt
Fotó Balthazár

← Rubintos Madár kiskisgyerek táncsoport
Fotó Balthazár

Minihufi

- Ha 2009 így kezdődik, **mi lesz velünk májusra?** Alig két hónap telt el az évből, és már három cserkész/kiscserkész nagytábor, egy kirándulás, egy nyilvános táborútz, a Zrínyi Kör tanári gyűlése, a cserkészvezetők évnívó gyűlése, a néptáncosok gyakorlatai - mind ezek megtörténtek.

- Igen, a **Zrínyi Ifjúsági Körben** Fóthy Zsuzsi pszichopedagógus immár másodszer vette át az igazgatói tisztségvállalást (nem egymás után, mert Beisné Anni 4 éves szolgálata volt a két mandátum között). Egy zártkörű tanári üléssel nyitotta meg a tanévet. Sokféle öröm-gond került megtárgyalásra. Hiszen már jó néhány éve a szeretett hétvégi iskolánk nem csupán szókincsbővítés és helyesírás, avagy történelmünk, irodalmunk és mélyebb néprajzi-földrajzi ismereteinek átadásával foglalkozik, hanem mindinkább nélkülözhetetlen hangsúlyt kell fektessen a **magyar nyelv nullából való megtanítására**. Ugyanis nagy százalék a diákoknak már egyáltalán nem beszél magyarul. *Nem fogyunk, hanem megváltozunk* - jelisével kell a tananyagot kiválasztani, az irányokat megszabni, legfőbbképp pedig a tanári kar egyre szakosabb kiképzését alátámasztani. Viszont szép elismerni, észrevenni: e kar egésze szülőkből tevődik össze, de olyanokból, akik 1-2 kivétellel már mind itt születtek és maguk is ZIK diákok voltak.

- A HUFI következő kiadásától a **Felvidékekkel** kezd foglalkozni, a hangulatos Északi Kárpátok-védte fenyős-hegyes régióval, amely Trianon óta nagyon sok ideig elszigetelődött évszázados népcsoportjaival, istenszép településeivel, ahonnan Pozsony, a királyi város a kanyargó Duna másik oldaláról néz át vágyódva. Ahol

Komárom is az idegenforgalomra alapozott jövőt kellett építsen magának. Ahol a Mátyusföld megtartotta sajátosságát, s ahol a Zoboralja minden lehetőséget megtesz, hogy túlélje a nyomást. Ahol a bányák szidják az időt, s az erdők veszik körül a palócságtól elszakított faluk templomtornyait. Bizony, a háborúk óta szétbombázott Mária Valéria híd az újjáépítése óta ismét jelképesen engedti át a magyarokat a Duna egyik partjáról a másikra!

- **Fáklyás menettel** emlékezik meg az 56-os Forradalomról és Szabadságharcról a Buenos Aires-i magyar közösség. Bővebb információt megelőzve, hadd közöljük már most az eljövendő események pontos dátumát és programját: Október 22-én este az olivosi Cine-Teatro York-ban (Minguito Tinguítella terem) lesz hangulatkeltező, előzetes ismertető műsor. Október 23-án este viszont a belvárosban nagy fáklyás felvonulás és magyar-spanyol nyelvű mise a magyarságért, a szabadságért elesett hősi áldozatokért, a magyar jövőért s a világon szétszórt magyarszármazású öntudatos fiatalokért. A menet a Plaza San Martínon ér majd véget egy rövid, de tartalmas magyar műsorral és beszéddel.

- **HUFIsok utaznak** szerte Dél-Amerikában. Kerekék Cili két hónapos családi és baráti látogatásra tért vissza Buenos Airesbe. Ezzel pillanatnyilag félbeszakította nagy kalandját. Györy Kati is bejárta a nyáron majdnem egész Argentínát. A 18. Bartók Béla fiú cs. cs. újdonsült parancsnoka, Zaha Tamás, Dóry Botond és Koppány unokatestvéreivel, Jeffrey Vikivel és Mihályfy Julival viszont többek között Peruban ismerkedett a Machu Picchu áhítatot keltő szépségeivel. (ZK)

Zólyomi Kati:

Vajdaság - A „beöltöztetés”(*)

Szerk. megj.: A készülöben lévő regény utolsó, befejező részletkivonata.

A január-februári kettősszámunkban így fejeztük be:

„Kint enyhe havazás kezdődött. Az állami rádióban pedig szólt, véletlenül, az életvidám szerb népzene...”

*
...Ennyire feszült, tehetetlen helyzetben még nem voltam, mint magyar, soha. Habár mindent tudunk a netből, híradókból s később kiadott könyvekből, ez mégis a legszomorúbb valóság portáljaként nyílt meg előttem. Alig mertem lélegezni, nehogy megzavarjam a család vallomásszerű szavait. Végighallgattuk csendben az egészet. Olyanokat mondtak el a főszereplők, amiket addig csakis könyvből olvashattam el. Ez más volt. Ez olyanra sikerült, hogy átérezhettem a félelem s a méreg, a düh háborzongató lelkületét.

J-ék végre nem egyszerre beszéltek. Hol az egyik, hol a másik mesélt s mindig úgy, hogy aki éppen hallgatott, fejbölgatással hagyta jóvá a másik által kimondott szavakat. M. ült mellettem mozdulatlanul, már nem fényképezett. Csak kuporogtunk némán, és valamilyen módon - szégyelltük magunkat.

- Sz. nem jön? - kérdeztem gyámoltalanul. Ismét szükségem volt jelenlétére. Ez alatt a hétvég alatt ő lett számomra a férfias, óvó jelenlét legteljesebb jelképe. Akkorra már nem volt kételyem abban, hogy csak mellette éreztem magam bizalmas nyugodtan.

- Csengj rá - válaszolt J. azonnal, és ujjával rámutatott a telefonra. - Száma ott van a kis telefonkönyvben, mint G. 4-es.

A könyvecske barna volt, apró, és sok szám szerepelt benne. Nagyon kicsinyke, nőies írással voltak bejegyezve a nevek és a számok. Felvettem szemüvegemet és elkezdtem keresni. Már az első lapon felfigyeltem a sok kihúzott névre. Nem mertem érdeklődni.

- Nem jössz át? Beöltözök és szeretném, ha te is!

- Már nincs viseletem. De átmegyek, ha akarod - válaszolt száraz-röviden a recés hang. Tíz percre rá már lépett is be az ajtón. Közel lakhat, gondoltam...

A már megszokott lázas mozdulataival A. kiválasztotta az asztalról a szükségeseket, és egy nagyobb méretű, karfás bőrkanapéra helyezte rá. Saját magam jutottam eszembe, mikor az újonnan tervezett viseleteket levarrás előtt kiteríttem a földre, pont ilyen tüzetességgel. Így az izmos férfifigura vagy a gusztyos női test formáit bele képzelhettem. A. akkor engem képzelhetett el hosszúsoványan a régi, lényegesen molettebb s alacsonyabb családi asszonyok ruháiban.

- Noked kicsi lábfeje van, Kati... - sutogott, míg hozzámérte talpamhoz a kis himzett felcipőt. - Nagyanycé volt, és még eddig senkire sem passzolt.

És máris húzta a lábamra, hogy felpróbáljam. Ez a „beöltöztetés”. Az ember nem saját maga veszi fel a falu hagyományos viseletét, hanem egy helybeli adja rá. Darabról-darabra „felöltöztet”, végtelen óvatossággal,

V
A
J
D
A
S
Á
G

beöltöztetés
kupuszina

lassan, részletesen eligazít minden anyagot, hajlást, csipkét vagy fodrot, miközben mély felelősségtudattal elmagyarázza mindegyiknek értelmét, használati miértjét, a színválasztás indokait is.

Ezt nem tanulják, hanem öröklik. Ez nem kötelesség, hanem szokásvilág. Ez magyar falusi kedvesség. Büszkéek arra, hogy a szeretett látogató boldog az ő viseletükben. Az én esetem meghatározó volt számukra, mert előre tudták, hogy mélyen tisztelem, hogy szeretem, és hogy értek is hozzá eleget. Attól függetlenül azért csodálkoztak:

- Nézd, J.! Úgy áll rajta a viselet, mintha benne nőtt volna fel!

Örvendett A., s én pedig befelé válaszoltam: hát, valóban *többet voltam életemben népviseletben, mint civilben...*

Elkezdtek a szép szertartást. J. és M. fényképeztek. Sz. pedig ült az asztal sarkánál és néha figyelt, néha pedig egyáltalán nem. De ott volt.

Először a selyemharisnyát és a kis alsó pendelyt adták rám. A harisnya megfelelt, de az az alsósoknya túl rövid volt nyúlánk combjaimon. Alig ért le a térdemig. Kikerestek egy másikat: az viszont derékban volt túl tágas, de A. azt vélte, hogy mégis az lesz a jó, csak beférceli az övét, hogy hozzám simuljon. Erre ráment jó néhány perc, de végtelen kellemesen, hisz míg varrogatott, gyönyörűen énekelt hozzá. Ezt már véglegesen megállapíthattam: a kupuszina asszonyok, lányok, kislányok isteni széken tudnak énekelni. Nem tudtam eldönteni, hogy a hangjuk olyan angyali, vagy a népdalaik lejtése varázsolja össze az érzéseket. Mindenesetre egyedülálló. Betölti a lélek minden sarkát - kézenfogva kísér fel a mennyországba.

- Emeld fel a karjaidat! - hangzott el A. sajátos, már rokonias hangja.

Rám adott egy teljesen keményre ráncolt hófehér szoknyát. Szakszerűen igazította el a csípőmön. S onnan lefelé, fokozatosan, akár csak egy harang, úgy távolodott el a testemtől. Utána - és mindenegyes darab felhúzását ez a mozdulat követte - hátrált és felügyelte az összehatást. A felsősoknya ugyancsak hihetetlenül izléses volt. Puha, súlyos, apróra pliszírozott, és a sötét alapon milliárd pici virág tündökölt. Akkor a kötényre került rá a sor. A bácskertesiek értenek a kompozícióhoz! - gondoltam, míg próbálgattam kezemmel, minden érzékemmel megismerkedni a selyemmel... Ez fekete selyemből készült. Két oldalán a hagyományos dísz, hasonló ahhoz, amely a férfingeken is szerepel. Egy himzett sáv. Geometrikus összeállítás, amelyből nem hiányozhat a sárga. Azonnal észrevettük, hogy ez is rövid, de gyorsan megoldottuk: egyszerűen lejjebb helyeztük, a derekamtól legalább tizenöt centi távolságra. Majd saját szalagával erősítettük oda. A. nem aggódott, hisz már előre tudta, hogy rám nem a mellett adja, hanem a téli díszködmönt, avagy kabátkát, és ennek alja pedig bőven borul le a csipő alá, így hát eltakarja a derekamon történő összevisszaságot. Már az elején megfigyelhettem, hogy felsőtestem nem olyan hosszú. Még e kabátka alá egy egyszerű

Hagyományápoló és szórakoztató kezdeményezés:

Nótaéneklés és muzsikálás... csodálatos hallgatók, andalgók és friss csárdások. fiatalos, üde előadásmóddal. Létrejött a www.magyarnota.com weboldal, ahol meghallgathatók és ingyenesen letölthetők a legismertebb nóták. Ismerje meg az ifjabb nemzedék is a nótázás örömeit, szépségét és összetartó erejét!

Juhos Mária

(Köszönet Józsa Mátyás nagykövét úrnak)

SZÉP ÉLEVE, CSERKÉSZÉLEVE

Csak azé, akinek szárnya van...

A VEKI-n résztvevő vezetők

Egy elképzelés rövid időn belül hagyományra változhat, ha értelmes, tartalmas és a jövőbe nyújtja át emberformáló kezeit... Ha olyan igényt ébreszt fel, hogy a gyakorlatban szükségét jelent több mindenki számára.

Március első hétvégén megtartottuk a 4. VEKI-t (vezetői kirándulást) Buenos Aires tartomány tavas vidéke egyik édes falucskája mellett, San Miguel del Montén. Csak 140 kilométerre a nagyvárostól, az esők utáni zöld mezők nyíltságával és erdőkkel körülvéve - ott várt a csend, a friss levegő, az árnyékok hűvössége és a derű... Milyen élmény egy harmatos reggel a zsege fűvön a halk léptek hangja, a ropogó tűz, a szikrák pattogása, a fenyőfa illatú füst világa, a napsütés langyos cirógatása - a béke...

A barátságra alapozott cserkészletnek manapság egyre nagyobb szüksége van az ilyen nyugalomra, hogy a zajban, a szürkeségben, a versengésben és a tolatás szennyében továbbra is megtalálja céljait és - még tovább menve - jó felnőtteket faraghatson. Óriási kihívás! Néha lehetetlennek tűnik, azonban mégis fel-fellüktet a remény, hogy **érdemes**, hogy **érdemes** készülni, hogy **érdemes megdolgozni az eredményért**, hogy azért nevel a cserkészlet, hogy a nyomában **példát** ültessen el más haszontalan magok mellé. Aztán öntözni esővel, forrással, könnyekkel, öntözni, ameddig gyér erőnk megengedi. Ameddig az élet, Isten, környezet jóváhagyja tetteinket.

A kétezres évek teljesen újszerű tények elé állították a cserkészjelent. Furcsa és meggondolandó: több a kiképzett vezető, mint a tagság, sok az új, **még magyarul nem beszélő** kiscserkész, s ennek folytán a munka még inkább tudatos kell legyen. Más ütemben és más eszközök latba vetésével haladhatunk csak.

A VEKI is fejlődik, alkalmazkodik. Programja vegyítve tárja ki a vidám játékokat és önfeledt népdalozást a továbbképzés, a lélekápoló csendes percek, az élménynyújtás mellé. Szinte elképzelhetetlennek jelentkezik ennyi állomás a kevés időnkbe beszorítva, de megtörténik! Sikerül, és az utána való kiértékelés túlnyomó százaléka pozitív.

Az idén 34 különböző tisztségű cserkészvezető ruccant fel a magasba! A szép foglalkozások magasába, arra a felemelkedő lépcsőfokra, amelyre nem akárki juthat el, csak az, akinek szárnya van... Mert odafenn kedves madarak repdesnek, mély gondolatok ébrednek, és elérzékenyült szívek sétálhatnak az égő gyertyalángocskák útján. Ahol az emlék iskola, ahol a múlt a Biblia, és a jövő egy várakozó, üres tanterem...

28 órát töltöttünk együtt. Nevettünk, sírtunk, mindent megosztottunk, játszottunk, énekeltünk, főztünk, tárgyaltunk, tanultunk, fohászkodtunk, szájjal-lábbal

festettünk és rajzoltunk, kiértékelünk, emlékeztünk és megajándékoztuk egymást egy lelkesítő, átgondolt, de akkora lökés-sel, hogy a cserkészév kezdete bátrabb lehet, mint valaha! Mivel valamennyien elfogadjuk azt, hogy egyre nagyobb nehézségekkel mutatkozik a jövő munkája, egymás kezét fogva megyünk tovább.

Érdeklőség? Hogy ez alkalommal már hozzánk csatlakoztak az új kiscserkész-örsvezetők is, akik tavaly kaptak kiképzést Braziliában: a fiatalabb korosztály, 15-16 és 17 évesek. Szépen alkalmazkodtak a vagány, pörgő foglalkozásokhoz.

További jó és sikeres munkát kívánva mindnyájunknak.

A Buenos Aires-i KÖRS nevében

Zólyomi Kati cst.

...És a „visszhang”:

Köszönöm, köszönöm, köszönöm. Többet kaptam, mint amit adtam. Egy nagyon vidám és élményekben gazdag VEKI volt számomra.

Örülök annak, hogy veletek tudok lenni; öröm a KÖRS tagjának lenni. És öröm látni, hogy van 27 lelkes vezető, aki magasra tartja a lángot! Mind lelkesek, és ilyen világban időt szánnak a cserkészetre!

Collia Alex cst.

Nagyon élveztem! Szuper volt! Minden jól sikerült! Kösz a sok készülődésért, a sok munkáért. Puszi,

Gorondiné Haynal Edith cst.

100%-an egyetértek. Szuper kikapcsolódás volt számomra is. Hullá fáradtan, de hullá boldogan és megelégedetten jöttem haza. Puszi,

Lomniczy Mátyás cst.

Most állok neki a holnapnak, de mielőtt bárminek is nekifognék, nektek írok. Remek volt veletek és a gyerekekkel lenni, tartalmas, vidám, szórakoztató, elgondolkasztó, finom és meleg volt. Itthon már sokat beszélgettünk mindenről. Szuper pozitív hatással volt a hétvége. A hely is gyönyörű.

Kedves KÖRS! Kösz mindenért! Jó pihenést és jó hetet mindenkinek!

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst.

Csak azt akartam mondani, hogy a VEKI naaaaaaaagyon jó volt! Én nagyon élveztem. Szerintem az eddigi VEKI-k közt ez volt a legjobb. Puszi,

Lajtaváry Zsuzsi st.

↓ A VEKI „kerekasztala”

A kiscserkésztábor idején több vezetője közt volt egy braziliai magyar cserkészvezető, Yamashita Szabó Yuri, aki megírta számunkra a tábori beszámolót. Íme:

Kiscserkész-tábor Córdobaban

- 2009. január -

Egyszer volt, hol nem volt... volt egyszer egy kiscserkésztábor **Yacantóban**. De ez a hely különös volt, mert ott izgalmas dolgok történtek: találkoztunk egy öregapóval, aki odaajándékozott nekünk egy varázs-mesekönyvet, és minden nap, ha lapoztunk egyet, akkor egy más mesébe kerültünk be.

Így ismertük meg Mirkó királyfit. Segítettünk neki legyőzni a fekete sereget. Az erdei sündisznóval voltunk egy nagyon érdekes vásárban. Egy nagy kaland után megmentettünk egy Pipét. Egy szegény-legénnyel együtt találkoztunk egy tündérrel, aki odaajándékozott nekünk egy varázskendőt, és az adott sok finomságot. Az utolsó napon pedig segítettünk egy kis békának, és derék királyfi lett belőle!

És így, sok izgalommal és jókedvvel repültek el a napok... Szépen süttött a nap,

izgalmas helyeken fürödtünk, finomakat ettünk (még főztünk is!), nagyokat mulattunk és neveltünk!

Őszintén mondhatom, hogy nagyon élveztem a tábort: szép hely, remek vezetők és kitűnő gyerekek. Amikor visszagondolok erre a táborra, hogy mi mindent csináltunk és éltünk át együtt, csak jó emlékek jutnak eszembe. Ezért egyre jobban érzem, hogy a cserkész minden cserkészt testvérének tekint: mert bárhol és bármilyen alkalommal, amikor találkozom más cserkészekkel, mindig jó a hangulat, mert egyetértünk, és együtt érzünk.

Csak így tovább a szép munkával Argentínában!

Szeretettel várunk Braziliában is!

Jó Munkát!

Yamashita Szabó Yuri, cst.
(Brazíliai magyar cserkész)

Egy résztvevő beszámolója a januári kiscserkésztáborról

Mindenki nagyon izgult: alig vártuk az utazást. Aztán egész éjjel utaztunk. Mikor felébredtünk és kinéztünk az ablakon, hegyeket láttunk és sima zöld rétet. Egyszerűen gyönyörű volt.

Az étel is finom volt, „jó magyaros”, a tábortűz pedig mindennél szebb volt, főleg azért, mert együtt lehettünk. Sokunknak ez volt a kedvence, a nap legszebb része.

Voltak gyerekek, akik egész sokat megtanultak magyarul a tábor során. A népjátékok is nagyon jók voltak.

De a legeslegjobb az úszás volt a folyóban a dombok között. Az egyetlen „hiba” talán az volt, hogy rosszul lettünk a hazamenetelkor a buszon.

Amire viszont mindig emlékezni fogok, az az, hogy milyen csodálatos volt Córdoba. Ami persze a legfontosabb: az élmény, a magyar cserkészekkel lenni, és hogy az újjak megtanultak egy kicsit magyarul!

Aguilar Réka Carolina

b.-j.: Álvarez-Navesnik Camila (9), Aguilar-Gál Réka (10), Hajdú Martina (9), Blahó-Honfi Sofi (9)

Szerk. megj.: Réka magyarországi kislány, papája Aguilar Alex perui, mamája Gál Katalin, a Magyar Köztársaság nagykövetsége gazdasági felelőse és titkár. A kolónia őszinte öröme nagy nyíltsággal és kedvességgel vesznek részt a megmozdulásokon, Réka kislányuk jár a ZIK-be és a cserkészetre. Szép magyar nyelvezetével hozzásegít a magyarul nem tudó gyerekek tudásának gyarapításához.

Az idej első ZIK Vezetőségi összejövetel

„Dolgozni csak pontosan, szépen, ahogy a csillag megy az égen, úgy érdemes.” (József Attila)

Idén rendszeresen a hónap 1. csütörtökén jövünk össze. 1. alkalom: 2009. március 3. este. **Jelen voltak:** Zaha Sándor, Benedekné Marika, Fóthy Zsuzsi, Gorondiné Judit, Lomniczy József, Lomniczy Mátyás, Zaháné Alexandra. **Kimentve:** Lajtaváryné Zsuzsi és Gorondiné Edith.

Megbeszéltek témák: Összesen 24 „ZIK szombat” lesz (márc. 14 - nov. 21).

- **A ZIK Szülői és Tanári Szaválversenyre** 14-en jelentkeztek és az első helyezettek a Március 15-i ünnepélyen léptek fel nagy sikerrel.

- Március 21-én du. **Cserkészsülői értekezlet.** Témák: a) esetleges órarendváltás, b) idej magyarországi ösztöndíjprogram, c) KMCSSZ Olvasási Különpróba-rendszer: beiktatása a tantervbe. Minden csoportban egy órának (általában a magyar óra) szerves része. Új könyvek kiosztása, munkaterv, 4 óras új órarend (furulyára való tekintettel.)

- **ZIK Iskolabizottság:** Felkérjük a szülőket, hogy e-mailben jelezzék: gyermekeitek közül kire számíthatunk az év folyamán!

- **Toborozás:** Az illetékes családokat a

kiscserkészvezetők szorgalmasan látogatták. Többen érdeklődtek, reméljük a ZIK / Cserkészlet új tagokkal gyarapszik idén.

- **Óvoda működése:** Jeffrey Viki vezeti idén, Lomniczy Melinda együttműködésével (a beindítással Kerekes Cili, Fóthy Csini és Kiss Áe segítségüket ajánlották fel).

- **Tandíj:** Félévenként \$ 150 (egy családban csak a két első gyerek fizet. Tankönyvek / munkafüzetek díjmentesek).

- **Magyar nyelvórák szülőknél kezdő szinten:** Lajtaváryné Zsuzsi vezeti minden ZIK-szombaton 10-11 óra.

- **Ösztöndíj Programok:** Tervünk, hogy a debreceni Fazekas M. Gimnázium és a győri nyelvtábor vezetőivel felvett kapcsolat alapján Fügék és Gesztenyék (lányok és fiúk) 2009. decembertől kezdve 3 hónapot töltsenek Magyarországon. Párhuzamosan, akik a középiskolát befejezik idén, 2010. január végétől a Balassi Intézet Hungarológia programján vesznek majd részt. Nagyon előnyös lenne megint egy csoportutazás, mint 2 éve a Meggyekkel (10-11 gyerek). Zaháné Alexandra hónapok óta levelez a felmerülő lehetőségekkel kapcsolatban. Az Ösztöndíjbizottság vezetőségére sajnos még mindig nincs vállalkozó.

- **Debreceni diákok látogatása:** A diákcsere-program keretében 7 debreceni diák lesz vendégünk (június-augusztus).

- **Új magyar kórus:** Leidemann Sylvia felajánlotta vezetését, júniustól kezdve, péntek esténként a Hungáriában.

(Gorondiné Meleg Judit jelentése nyomán összegezte HKZS)

← Eddigi VEKI-k: 2006 (Chascomús), 2007 (Charles Keen), 2008 (Navarro) és a mostani, 2009 (San Miguel del Monte).

Ez utóbbin 34-en vettek részt.

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

Őrszavak

Őrszavak... mit jelent ez az összetett szó? Szedjük szét! Egy **őr** hivatásszerűen, megbízásból vigyáz, felügyel valamire. Innen jön az ige is, hogy **örködik**. Az **órangyal** például vigyáz az egyes emberre, a **rendőr** a közrendet és a közbiztonságot védelmezi. És tulajdonképpen mit jelent az, hogy **szó**, vagy többes számban **szavak**? Egy nyelvnek meghatározott hangalakú és jelentésű önálló egysége. Tehát az **őrszavak** a nyelvre vigyáznak, a nyelvet védik, a nyelv felett őrködnek hivatásszerűen! Nem lehetett volna szebb szót gigondolni egy olyan honlap címének, amely a magyar nyelv tanításával foglalkozik.

Mert erről van szó! Amikor 2008 szeptemberében részt vettem a svédországi Anyanyelvi konferencián, felmerült egy kétnyelvű **tankönyv** készítésének szüksége, ami már folyamatban is van. Ugyanakkor felmerült egy **honlap** szerkesztése is magyar tanárok, oktatók számára. Hiszen mindannyian, akik a szórványban tanítják a magyar nyelvet küzdünk a megmaradásért, mindannyian kínlódnak néha: *hogyan tanítsunk bizonyos pontokat?* Milyen módszerekkel tegyük érdekessé az órákat, milyen verset válasszunk, milyen nyelvjátékot használjunk?

Egyre több a nyelvi akadály, egyre nehezebb a különböző szinteknek megfelelő anyaghoz jutni. Így született meg a „honlap” ötlet. A világ minden részéről nekiálltunk dolgozni – egy 12-fős csapat...

*

Március 10-én indult útjára az alkotás. Sokan nem hitték, hogy ez megvalósul, de lám, sikerült!

„Bizom abban, hogy mi, kis egerek hegyet vajúdtunk, legyen erre bizonyosság a lap. Az út elején vagyunk, a munka neheze meg előttünk, hisz hosszú évek munkáját kezdtek el, közös munkabírásunk igazi próbája még hátra van...” - írja Lukácsfy Kristóf finnországi szerkesztő és munkatárs.

Miért ennyire nagy szó ez az online-lap? Ihletet, szakmai segítséget nyújt, a régió híreiből az ember hall másokról is, láthatja, hogy máshol is hasonlóak a gondok, és együtt, kézen fogva mégis könnyebb bármit is megoldani. A kincsesládából előkerülnek irodalmunk, zenénk, népszokásaink gyöngyszemei. És újra büszké lehetünk anyanyelvünkre, kultúránkra. Óriási teljesítmény, hogy pár hónap alatt az alkotás első lépése megvalósult. Őszintén bevallom, nagyon büszke vagyok arra, hogy én is része lehetek ennek a csapatnak, amely ezen dolgozott és dolgozik.

Remélem, mindenki számára hasznos, szórakoztató, elgondolkasztató lesz! És ahogyan fentebb mondom: ez csak a kezdet...

*

Bihari Szabolcs, a Svédországi Magyarok Országos Szövetsége (SMOSZ) elnöke ezt írja „Jobb helyeken ilyenkor pezsgőt bontanak, és koccintva ünnepelnek. Sajnos mi a távolság miatt ezt csak képzeletben - *virtuálisan* - tudjuk megtenni. De tegyük meg, mert igazán van mire koccintani! Fantasztikus alkottatok, amire méltán lehettek büszké. Köszönet érte! Kívánom, hogy a ma világhódító útjára elindult lap hosszú életű legyen és hasonló elszántsággal és kedvvel vegyetek részt a közös munkában, mint ahogy tettétek mostanáig!” www.nyeomszsz.org/orszavak

Ami az íróasztalon maradt:

Az Ige

Vigyázzatok ma jól, mikor beszéltek,
És áhítással ejtsétek a szót,
A nyelv ma néktek végső menedéktek,
A nyelv ma tündérvár és katakomba,
Vigyázzatok ma jól, mikor beszéltek!

E drága nyelvet porrá ne törjétek,
Ne nyúljon hozzá avatlatlanul
Senki: ne szaggassátok szirmait
A rózsafának, mely hóban virul.
Úgy beszéljen ki-ki magyarul,
Mint ha imádkozna,
Mint ha aranyat, tömjént, myrrhát hozna!

És aki költő, az legyen király,
És pap és próféta és soha más.
Nem illik daróc főpapi talárhoz,
S királyi nyelvhez koldus-dadogás.

Vigyázzatok ma jól, mikor beszéltek,
Vigyázzatok: a nyelv ma szent kehely,
Ki borát issza: *Élet* borát issza,
Előre néz s csak néha-néha vissza –
S a kelyhet többé nem engedi el!

Reményik Sándor

(1890. Kolozsvár - 1941. Kolozsvár)

... VAJDASÁG

...Folyt. a II. oldalról

ing került. Érintése ennek is kellemes volt. Aki nem tudja nem is hiszi el, hogy a viseletek sok esetben sok évtizede, egy egész évszázada készültek, és balsamszerű csodaként megmaradnak sok emberöltő használatára, de a magyarság életének egyik legmegfoghatóbb bizonyítékaként is. Sok esetben már csak múzeum vagy tájház vitrinjeiben találhatók, de ott, ahol még él a magyarság, szerencsére számos esetben nemcsak vasárnaponként, vagy ünnepnapon, hanem a mindennapi élethez is hordják tisztelettel, persze az ahhoz illőket. Az, hogy természetességgel átadódik édes örökségként a családon belül, asszonyról-asszonyra, meghatározó tény. A beöltöztetés végképp megtiszteltetés, hisz azt jelenti, hogy azt a személyt is abban a pillanatban családtagnak tekintik. Ez városban elképzelhetetlen, de az is, hogy egy vadidegent befogadják a házába, megetesd, és ágyadba fektesd. Ez a falu. Ezek igazi Isten fiai még. Csak hogy mivel nem láthatják életüket kívülről, ezt nem is érzik, nem tudhatják.

A ködmön vastag posztókabátka, csinosan szabott szűkebb derékrésszel, amely kiválóan kihangsúlyozza a női alak gömbölyödő formáját. E téren nem találtam nagyobb különbséget az összes többi Kárpát-medencei tájegységek viseletével. Szinte mindegyik így alakult ki: nincs az a női jellegzetesség, amely ne lenne felmutatva a viselet által. Hol a csipő búbosságát, hol a derék nádszál keskenységét, az arc keretét, vagy a lábszár néha titkos, erotikus szépségét. Minden ki van gondolva, és az ösztönös falusi ember művészi tehetsége nyilván kiemelkedik minden tárgy leolvasható világából.

Ez a kabát is hozzám simult. A bélést és a posztót szintén fekete selyem borította. Úgy a nyakrészek, mint a csukló és csipővégek egyszerű, de bőséges gépvarratú motívumokkal voltak eldolgözva. Maga a kabát begombolható sávja és az alsó szegélye is azonos varratokat mutatott. Hogy lehet az, hogy egy csupa fekete ruhadarab ennyire diszkrét díszítéssel mégis ilyen pompás, végtelenül szolid benyomást keltsen?

J. úgy vélte, hogy A. dúdolását aláfesti zenével. Így szólalt meg a falu bandája egy CD-ből. Míg folytattuk a szertartást, meghallgattuk J. hozzáértő magyarázatait is. Ő azonban leginkább a viseletek táncához fűződő funkcióját elemezte, az anyagok mozgáshoz való alkalmazkodását, tisztázva azt is, hogy ez fordítva is megisméltódik. A tánc olyan, amelyet a viselet megenged. Így Kupuszínán a tánc rezgeteti és laposra emeli fel a bő, sok métert összehangoló szoknyákat.

Szinte rituális szertartásossággal A. két kezével emelte fel az üvegyöngyláncot. Még nézte is egy ideig. Aztán lassan, óvatosan a nyakamba helyezte. Legalább két vagy három percig igazította, szépítette a masnit, amellyel odaerősítette. Ismét elém állt, és egy mozdulattal ráfektettem a ködmön külsejére.

- Így! Most szép! - mondta vidáman - ez az én gyöngyöm! Ezt viseltem esküvőnk napján! Dédnagyanyáé volt... mindig attól féltem, hogy véletlenül leejtem, és eltörik...

Megdermedtem. Nehogy velem történjen, izgultam magamban. J. már közeledett hozzánk egy kartondobozzal a két kezében. Ő is ugyanolyan óvatosan. Az asztal szélére tette, letolta fedelét. Addig csak könyvben láttam *ezt* a bizonyos, teljesen különleges főkötőt, rajz vagy fénykép ábrázolásában. Kompakt, eredeti formájú kis kontyfedő. Kemény hatását papír meg újságpapírra feldolgozott anyag adja. Ez különösen szép volt. Nem akármilyen anyaggal, hanem élénkpiros selyemmel készült, és itt-ott szétszórt apró hímezett virágcsokrok emelkedtek ki diszkrétan a felületéről. A kis sapkaformájú fejviseletnek egy teljesen sima, de egy keskenyre beráncolt oldaldíszje is volt. Nem tudtam miért, de úgyszólván egy római gladiátor sisakjára emlékeztetett. Szegélyeit körös-körül miniatűr hófehér csipke fedte. Mint minden főkötővel, ezzel is felmerült bennem a kétely, hogy is fogjuk felerősíteni, hogy ne csússzon le a fejemről, rövidre nyírt semmiféleképpen sem felköthető pár szál hajamról. Mint begyakorolt néptáncos mindig is voltak ilyen helyzeteket, hajlakkal, pótcopfokkal-kontyokkal. De ott, ahol akkor álltam, nemigen láttam a kiutat. Végül is A. rövid percekben belül egy kis vízzel, néhány csattal és nagy ügyességgel elérte a lehetetlent.

- Már nem hord senki sem hosszú, felkontyolható haját a faluban. Ne aggódj, nem vagy a kivétel - mondta megnyugtatóan még a főkötőzés alatt. - Meg ne mozdulj, most jön a legszebb darab!

Mikor az addig elért összhang A.-nak megfelelt, elém tette a kis hímezett félcipőt: - Most vedd fel, nehogy a vastag selyemharisnyával mégis szűk legyen.

A bőr még szép fényes volt, s annak dacára, hogy úgy száz éves is lehetett, nem volt megrepedve és puhán tapadt lábamhoz. A sarka magas és kényelmes, oldalait apró hímezés díszítette. A kemény lábbeli nemhogy szorított volna. Simán becsúszott a lábfejem, és a pántlikája mérete is megfelelt. **Megpihentem benne...**

Vége.

(*) beöltöztetés: amikor „felöltik”, ráadják a vendég-idegenre a helység hagyományos viseletét.

Zólyomi Kati, „Dél felé kanyarodott az út”, utolsó részletkivonatok a 10., 16. és 18. fejezetekből.

„MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítók:

Espinosané Dr. Benkő Teri cst.
és Espinosa José Vicente st.

...lassan ennek is eljött az ideje: hogy széjjelnezzünk, és Magyarországot színeit is élvezzük!

Végre közeledik a tavasz!

Még hideg van, de már elvetve vannak 10-15 fokos napok is, habár éjjel a nullához közeledünk még.

Mennyire hiányoltuk már a napot! Nem csak mi, az itt született magyarok is nagyon várják már a tavaszt! Joséval nem annyira a hideget bánjuk, hanem a nap hiányát.

A tavasz mindenhol az új életet jelképezi, de itt szemtől szembe látjuk születését. A növények lassacskán felébrednek téli álmukból, a fák, bokrok, rügyezni kezdenek.

Magyarországon, szó szerint robban a tavasz. Most apró jeleit látjuk csak, de egyszer arra ébredünk, hogy minden zöld. Virágok borítják a parkokat és az erkélyek is tele vannak velük.

Az éttermek és kávézók kiteszik az asztalokat a járdára, de mivel még hűvös van, kisebb plédeket tesznek a székekre. Mikor pár évvel ezelőtt először megláttam a fázó, takaróba burkolt embereket kávézni, nem értettem. Most már én is lesem az első erősebb napsugarat! És élvezem, még télikabátban is.

Egy pár hete új környékre költöttünk, zöldebb és közelebb van egy nagy piac. Múlt hétfőn meglátogattuk és élveztük az új árut. Végre nem csak krumpli, hagyma, alma és narancs... Sorjában érkeznek az idény gyümölcsök és zöldségek. Ez is más. Argentínában és Venezuelában egész évben található sokkal többféle gyümölcs-zöldség. A „szezonális” szó teljesen mást jelent.

Mindez lehangolóan tűnhet, de inkább csak más. Most jobban élvezem a rövid nyarat, minden napsugarat próbálok magamba szívni, és mikor itt a tél, a hó, azt is tudom élvezni.

Mind a négy évszaknak megvan a maga varázsa. A nyár csábítása nyilvánvaló, a télen türelemmel ki kell bírni a nyugodt és kissé melankolikus hangulatát.

Kívánjuk, élvezzétek az őszt, ahogy mi a tavaszt,

Teri és José

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET
Pje. Juncal 4250
(1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dls-argentina.com.ar
Vezetőségi gyűlések a hó 1., 3. és 5. szerdáján.
Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.
Titkárság: Rugonyi Attila
Szerda, csütörtök, péntek 19.30 - 21.30 / szombat 15 - 18 óra
Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig.
Hétfőn ebéd és vacsora. Asztafoglalás Sr. Omar

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL
(összeállítja Kádárné Bonta Anikó)
Club Hungaria - Pje. Juncal 4250, I.em., Olivos
4799-8437 - **Nyitva pénteken** 19 - 21 óráig

547 Céline, L.F.: Utazás az éjszaka mélyére
782 Móricz Zsigmond: Kivilágos kivirradtig - Úri muri - Rokonok
1914 Malot, Héctor: A tengerész fia
2658 Barabás Tibor: Michelangelo élete
3294 Oppenheim, E. Ph.: A fekete pásztor (Egy londoni ügyvéd regénye)
4308 Tolsztoj: Iljics Iván halála és egyéb elbeszélések
4356 Fehér Klára: A földregés szigete
5016 Kertész Erzsébet: Vilma doktorasszony (Az első magyar orvosnő életregénye)
5026 Borges, Jorge Luis: Az ós kastély (esszék)
5108 Márai Sándor: Istenek nyomában
5162 Parrott, Ursula: Szabad a csók
5218 Ignác Rózsa: Szavannatűz - elbeszélések
5233 Stein Aurél: Ázsia halott szívében - Válog. írások
5239 Milland, Audrey D.: Scarlett, ahonnan a szél fűjt
5244 Almási Erzsébet: Bukaresti napló (Diplomatafeleség jegyzetei 1978-1990)
5272 Brown, Dee: A Vadnyugat története indián szemmel
5276 Dojcsák Győző: A kanadai Esterházy története
5288 Huszár János: Honvéd ejtőernyősök Pápan 1939-1945
5292 Montgomery, John Flournoy: Magyarország, a vonakodó csatlós
3238/9 Berde Mária: Földindulás I.-II.

En castellano:
S-175 Körmendi, Ferencz: La aventura de Budapest
S-212 Márai, Sándor: El último encuentro
S-221 Ady, Endre: Poesías

DVD:
DVD-22 Valahol Európában (Somlay Artur, Bánky Zsuzsa) angol felirattal
DVD-23 Édes Anna. Kosztolányi Dezső regénye után (Töröcsik Mari, Kovács Károly, Mezey Mária) angol felirattal
DVD-24 Interactive travel: Rio de Janeiro - Paraty - Petropolis - Tropical Islands